

Ulisses a alta mar

Baltasar Porcel

Ulisses a alta mar

“Són les sis del matí. El gran soroll de la ciutat, un fragor difús quallat d’udols i espetecs, ja puja fins al meu llit, ampla otomana verda entre quadres i llibres: el Matisse petit, blau i taronja, una dona de ratlles corbades i simples devora una tauleta amb un gerro de margarides; un Cuixart de cromatisme sumptuós amb un rostre verd maligne; els prestatges amb Homer, Suetoni, Emily Dickinson, Pla, Nietzsche, la Bíblia... I la maqueta del veler vuitcentista i el canterano holandès d’irissada marqueteria floral.

Fa una estona que estic despert, tinc mal de cap, hauria dormit més però sé que no ho aconseguiré almenys en una hora, i que en tornar-me a venir la son serà just quan m’hauré de llevar. Canvio de posició.

D’adolescent, als matins, no hi havia qui m’aixequés. Recordo l’asolellada d’estiu contra la persiana vermella, un halo rogenic inundava la cambra com si arribés una visita al•lucinada i sensual, jo clavat al llit, la voluntat morta, la meva mare cridant-me i cridant-me... Més endavant, ja en la maduresa, desvetllar-me en el temps primer del dia, començar a treballar descansat, m’omplia d’un ànim vigorós, gairebé somreia.”